

A májusi eső áldás. Vagy: a hét alvó napi¹ időjárása hét hétig maradhat. Ezt és az ehhez hasonló népi bölcsességeket nemzedékről nemzedékre adják át, mert hisznek benne. Hogyan néz ki az, amikor elmondjuk gyermekeinknek, szomszédainknak vagy

rokonainknak, hogy Jézus feltámadt a halálból? Ez kicsit nehezebbnek tűnik mint a régi népi bölcsességek, amelyeknek valódiságát rendszeren ellenőrizhetjük. **Hinni azt jelenti, hogy bízunk abban, amiről valaha bizonyosságot tettek és végül átadták. Keresztény emberként a mi feladatunk ezt az üzenetet elfogadni és továbbadni, hogy az átviteli lánc folytatódjon: Krisztus feltámadt, legyőzte a halált! Ez a mi reményünk, ez a mi hitünk!**

HÚSVÉTHÉTFŐ

¹³Aznap ketten közülük egy Emmausz nevű helységbe mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádium távolságra volt, ¹⁴s beszélgettek egymással mindarról, ami történt. ¹⁵Miközben beszélgettek és tanakodtak, egyszer csak maga Jézus közeledett, és csatlakozott hozzájuk. ¹⁶De a szemüket akadályozta valami, hogy fel ne ismerjék. ¹⁷Megszólította őket: »Miről beszélgettek egymással útközben?« Ők

szomorúan megálltak. ¹⁸Az egyik, akinek Kleofás volt a neve, azt felelte: »Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?« ¹⁹Ő megkérdezte tőlük: »Micsoda?« Azt felelték: »A Názáreti Jézus esete, aki tettben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt. ²⁰Hogy hogyan adták őt a főpapok és főembereink halálos ítéletre, és hogyan

¹ Egyes tájakon egyházi ünnep, június 27-e, nálunk Szent László király ünnepnapja

feszítették meg őt. ²¹Pedig mi azt reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt. Azonfelül ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. ²²De néhány közülünk való asszony is megzavart bennünket, akik hajnalban a sírnál voltak, ²³s mivel nem találták a testét, visszajöttek azzal a hírrel, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt mondták, hogy él. ²⁴Társaink közül néhányan a sírhoz mentek, és úgy találták, ahogy az asszonyok mondták, de őt magát nem látták.«

²⁵Erre ő azt mondta nekik: »Ó, ti oktalanok és késedelmes szívűek arra, hogy elhiggyétek mindazt, amit a próféták mondtak! ²⁶Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Krisztusnak, hogy bemehessen dicsőségébe?« ²⁷És kezdve Mózesen és valamennyi prófétán, mindent megmagyarázott nekik, ami az Írásokban róla szólt. ²⁸Mikor odaértek a

faluhoz, ahová mentek, úgy tett, mintha tovább akarna menni. ²⁹De marasztalták: »Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben van már a nap!« Bement hát, hogy velük maradjon. ³⁰Amikor asztalhoz ült velük, fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odanyújtotta nekik. ³¹Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, de ő eltűnt a szemük elől. ³²Ők pedig így szóltak egymáshoz: »Hát nem lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, és feltárta előttünk az Írásokat?« ³³Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. ³⁴Azok elmondták: »Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak!« ³⁵Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és azt, hogy hogyan ismerték fel őt a kenyértöréskor.

Amit megünneplünk és amire meghívást kaptunk, hogy megéljük, az egy és ugyanaz

Ezekben a napokban húsvét van, azaz Jézus halálát és feltámadását ünnepeljük meg liturgikus keretek között. Nekünk, keresztényeknek valójában minden liturgikus szertartás egy kis húsvét. Hiszen minden istentiszteletben megünnepeljük hitünk titkát: *“Halálodat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.”*

A mai mai evangéliumból kiindulva azon szeretnék elmélkedni, hogy vasárnapról vasárnapra megünnepeljük-e a mindennapi életünket. Ez a kérdés számomra fontos, hiszen valamennyien megtapasztaljuk, hogy a szentmise után a mindennapi élet gyakran gyorsabban megy, mint mi azt szeretnénk. A kérdés tehát: Hogyan kapcsolódik össze a szentmise és az élet? Következő a válaszom:

alapvetően ugyanaz ami ünneplünk és amit életünknek nevezünk. **A szentmise ünnepe nem más - olyan furcsa, amikor először halljuk -, mint az életünk összefoglalása.**

Együtt az úton Emmausz felé

Az élet és a mise kapcsolatát a Jeruzsálemből Emmauszba tartó két tanítvány története szemlélteti. Ehhez köthetjük utazásuk legfontosabb állomásait. Ezek a következők:

1. állomás: *A bánat*

Az út elején gyász van az összetört remény felett: *“mi azt reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt.”* **Életünkben is teljesítetlen vágyak és csalódott remények vannak.** Igen, még a normális emberi életünket is leírhatjuk úgy, mint a folyamatos veszteség élményét: az élet még fiatal korunkban nyitott. A jövő tele van ígéretekkel. De a szakma és a partner megválasztásával, még ha ez a választás jó is, sok más lehetőséget el kell engedni, s el kell fogadni a mindennapi élet kiábrándításait. Szakmai életünk csúcspontján, amelybe valószínűleg sokat

fektettünk, szintén túllépünk egy bizonyos ponton. A szeretett emberek, talán a saját gyermekeink, elhagynak minket és a saját útjukat járják. Az öregedéssel szembe kell néznünk, azzal, hogy az erőnk és

az egészségünk csökken. Végül **még az életünket is el kell engednünk. Ha megvan ez és más veszteség-tapasztalatunk, akkor már el is értünk életünk első elágazásához. Mert kétféle módon tudjuk kezelni a váratlan és a várható csalódásainkat:**

(I.) Egyrészt **másokat hibáztathatunk**: hibáztathatjuk az életet és az Istent, a szív megtelhet haraggal. Sokan ezt teszik - többnyire anélkül, hogy tudatában lennének. Ennek az útnak a gyümölcse egy kúsó keserűség, amely az emberi szíven áterjed és megmérgezi kapcsolatainkat.

(II.) De van egy másik út is: **felismerjük életünk keserű igazságait**. Gyászolhatjuk - ahogyan az emmauszi tanítványok - az elveszettet és sírhatunk a fájdalom könnyével. A megoldás nem az önsajnálatban rejlik, hanem a felelősségvállalásban. Arról van szó, hogy ismerjük fel, a saját nyomorúságunkon és szenvedésünkön végig kell menni. Ez a hozzáállás elkerüli a szív megkeménykedését. *“a töredelmes, alázatos szívet, Isten, nem veted meg.”*², imádkozza a zsoltáros.

Ezért a szentmise elején életünk minden csalódását és kudarcát Isten elé visszük, és kérjük az irgalmát: Domine, miserere nobis! Uram, irgalmazz

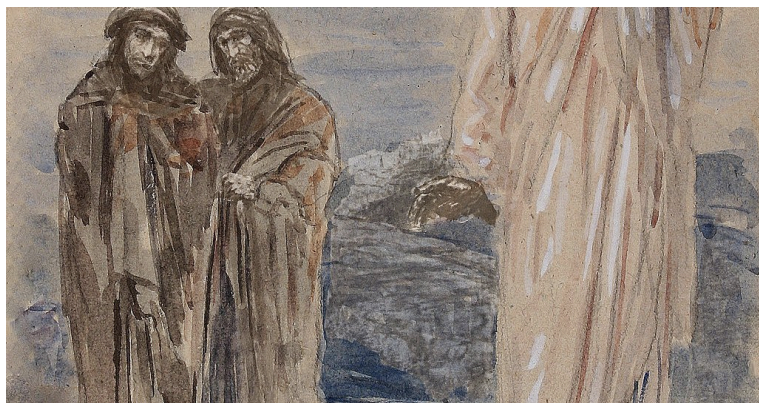

² Zsolt 51,19

nekünk! Ily módon megvalljuk, hogy magunktól nem tudjuk megtenni.

2. állomás: Találkozás az igennel

Az első lépés készenlétbe helyezni a szívünket az idegennel való találkozásra és az Ő üzenetével. Ez a vele való találkozás nem kényszerű. Ez nem elérhető kegyelem. Ez akkor fordulhat elő, amikor **útközben találkozunk valakivel, aki azáltal, hogy tesz vagy mond valamit, teljesen új képet nyit meg az életünkről. Valaki, aki kinyitja életünk lepecsételt könyvét, és tudja, hogyan kell azt értelmezni Isten fényében. Aki nem elnyomja a szenvedést, a büntudatot és a halált, hanem megnyitja számunkra a mélyebb kapcsolatot a szeretet és a szenvedés között. Azt tapasztaljuk, hogy szavai új reményt és vágyat ébresztenek bennünk, amire még nincsenek szavaink.**

Ez az Isten Igéjével való találkozás, az eredetileg furcsa, de végül is felszabadító üzenettel a szentmise igeliturgiájában zajlik. Itt nem találkozunk a Megváltóval, úgy, ahogyan mi gondolnánk. Nem találkozunk a

saját vetületünkkel, ami végülis bevezetne bennünket a szenvedésbe, hanem valaki megkérdőjelezi a baljós előzetes megértést: A Messiásnak nem kellett mindezt elszenvednie?³ Lehetséges, hogy a tanítványai jobban teljesítik ezt, mint a Mester?

3. állomás: A meghívás

Útközben elérkezünk egy másik kereszteződéshez: egyszerűen “elhagyhatjuk ezt az élményt az idegennel”, ha visszatérünk a szokásos napirendünkhöz. Akkor ez a találkozás, amennyire csak csak a szívünkben kapott figyelmet, a sok jó tapasztalat egyikeként marad meg. Lassan feledésbe merül. Az idegen nem kényszeríti magát. A két tanítvány megmutatja, hogy mit kell tenni: mivel az idegen nem kényszeríti rá magát másokra, akkor az idegent mint vendéget kell fogadni! A szentmisében ez a lépés megfelel az adományok előkészítésének: **meghívjuk mindazokat, akiknek**

³ Vö. Lk 24,26: “Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Krisztusnak, hogy bemehessen a dicsőségbe?”

egyedül vannak az élet szavaival.

4. állomás: A váratlan felismerés

Ebben a pillanatban a vendég hirtelen házigazda lesz: *“Amikor asztalhoz ült velük, fogta a kenyeret, áldást mondott,*

*megettötte, és odanyújtotta nekik. Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték”*⁴ Felismerhetjük a szeretet odaadásának ezen gesztusa, amelyet halálát megelőzően a tanítványok is kaptak.

Ha találkozunk az Ő szavával, s ez a szó égő vágyat váltana ki a szívünkben, - talán anélkül, hogy tisztában lennénk vele -, akkor előfordulhat, hogy **felismerjük a kézírást az életünkben és a világunkban. Előfordulhat, hogy hirtelen felnyílik a szemünk. Ilyen pillanatnyi találkozása volt a tanítványoknak a feltámadt Krisztussal. Hirtelen minden világossá válik: láttuk Őt és tudjuk: mindig velünk volt az úton, és minden nap velünk fog maradni.**⁵ Nem tudjuk felfogni ezeket a pillanatokat. Ő a kegyelem.

5. állomás: A bizonyosság

Az utolsó lépés a **küldetés**. A feltámadottnak nem kell semmit sem mondania a két tanítványnak: amint a szív megtelik, a száj elhallgat. A két tanítvány szíve tele van a húsvéti találkozással, így nem tudnak mást tenni, mint hogy a testvéreikhez rohanni és tanúbizonyságot tenni arról, amit tapasztaltak.

Minden szentmise végén elküldik a hívőket. A pap ezzel a felszólítással küldi őket: *“Menjetek békességben!”* Ez a latin fordítása: *“Ite missa est!”*, valamennyire szerencsétlen. Valójában ennek kellene lennie: **”Menjetek, küldetéseitek van!” Arra küldenek mindenkit, hogy vigyék el az örömhírt, és tanúságot tegyenek mindenki előtt.**

⁴ Lk 24,30-31

⁵Vö. Mt 28,20: “íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig”

Az életünkben ez az öt lépés egy út a depressziótól a háláig, a megkeményedett szívek a hála szívévé válnak, a halál feltámadássá.

A szentmise nagyon sűrűn képviseli ezt a spirituális mozgást. A hit az életünk, hogy folyamatosan belépünk ebbe a folyamatba. Amit ünneplünk, azt életnek nevezzünk, mindkettő ugyanaz! A keresztre feszített és a feltámadt egyre több lesz!